SOHÁR PÁL

Élni akarás

Angolból fordította KOCSIS KATA

Hova igyekszik olyan nagyon egy vak kutya? Vajon mit lát a világból úgy, hogy valójában nem lát? Gyakran töprengek ezen, amikor sétálni viszem Maggiet, és közben gondosan ügyelek arra, hogy a pórázt eltartsam magamtól, nehogy szegény kutyus betekerje vele a lábamat, és így véletlenül megrúgjam őt. Igen: ő öreg, és már nem lát, mégis ugyanolyan izgatottan megy sétálni, ahogy azt mindig is tette. Talán valami ősrégi vadászösztön hajtja, hogy kövessen egy szagot, amelyet én nem érzek, sőt, még a forrását sem tudom megállapítani. Valójában sohasem volt valami nagy vadász; a legtöbb házikutyához hasonlóan benne sem maradt túl sok farkasősei vadságából. Fiatalabb korában megkergette ugyan a macskát vagy a postást, ám ha valaha is sikerült volna utolérnie őket, fogalma sem lett volna róla, hogy mit kezdjen velük. Sohasem felejtem el, amikor egyik reggel ő meg én kiléptünk a hátsóudvarra, és azt vettük észre, hogy egy szarvas javában lakmározik a paradicsom virágaiból. Vad ugatással támadt a betolakodóra, de amint látta, hogy a szarvas nem mozdul, félúton megállt, és csupán bátor ugatással próbálta érvényesíteni az akaratát, meg azzal, hogy fel-le ugrált egyhelyben, ám mindez persze nem riasztotta el a patást attól, hogy fosztogassa jövőbeni paradicsomtermésemet.

Most, amikor sétálni viszem őt, ugyanilyen izgatott; még futna is, ha hagynám, de vajon merre?

Ha az élet engem fosztana meg a látástól, valószínűleg mindent elutasítanék, amit ezután kínálna nekem. Még az ágyból sem lennék hajlandó felkelni.

Két hétig Maggie is ezt tette, miután a másik szemére is teljesen megvakult. Csak feküdt a konyha egyik sarkában, nem volt

hajlandó sem enni, sem felkelni, és a nevére vagy az ennivaló illatára sem reagált, mégha az utóbbi nagyon csábító volt is.

Két hét múlva azonban egyszercsak mászkálni kezdett mindenfelé a konyhában, körbeszimatolt, nekiment az asztalnak és a mi lábunknak. Ismét boldogan ugatott, amikor meghallotta a nevét, és a hangja valósággal elragadtatottá vált, amikor érezte, hogy ráteszem a pórázt. Mivel a veranda lépcsőjén nem tudott lemenni, a karomban vittem ki az utca közepére. Mihelyt kiértünk, habozás nélkül felvette az irányt, és elindult ügetve, vagyis inkább olyan sebességgel, hogy tartani tudjam vele a lépést. Úgy tűnt, hogy ugyanaz a régi vágy hajtja, mint fiatalabb korában, ám most nem tért el az utca közepéről, és egy általam ismeretlen úticél felé igyekezett. Én úgyszólván vakon követtem, csupán arra figyeltem, hogy nem-e jön arra autó, vagy hogy kerüljük ki a sóolvasztotta jégfoltokat, nehogy megsebezzék a mancsát.

Most minden este ugyanaz a menet. Én csak követem őt, bízva a nyelvében, amellyel mutatja az utat, amint hálaimát liheg a kemény útburkolathoz. Ez minden, amit érzékel a saját lába mozgásán kívül, és így is nagyon boldog.

Időnként depresszióval küzdök; egy vak ember is így érezhet. Ilyenkor a legjobb, amit tehetek, hogy kiviszem Maggiet sétálni, és eközben megérzem a lelkét, az élni akarását, és azt, ahogyan képes élvezni, ami van, és nem törődni olyasmivel, ami többé már nincs.